

F.t.l. vedr. folkepension

Lovforslag nr. L 152. Fremsat den 3. april 1984 af Pia Kjærsgaard (FP), Arentoft (FP), Dohrmann (FP), Ove Jensen (FP), Maisted (FP) og Poulsgaard (FP)

Forslag

til

Lov om forbedret og ensartet folkepension

§ 1. Fra 1. januar 1985 betaler staten 4.000 kr. månedligt forud til hver folkepensionist. Beløbet udgør dog kun 600 kr. for personer, som ved begyndelsen af udbetalingsmåneden i de seneste 6 måneder har haft fast ophold på plejehjem, særforsorgsinstitution eller anstalt under kriminalforsorgen.

§ 2. Ret til at modtage folkepension som angivet i § 1 har:

1) alle personer, der den 1. i udbetalingsmåneden er fyldt 67 år og har været optaget i dansk folkeregister som bosat her i lan-

det de sidste 10 år,

2) personer, der ifølge internationale aftaler ligestilles med de i nr. 1) nævnte personer.

Stk. 2. Den, der i medfør af stk. 1 har erhvervet ret til folkepension, bevarer denne ret til og med den sidste måned, i hvilken han eller hun lever.

§ 3. Personer, som 31. december 1984 oppebærer et folkepensionsbeløb, bevarer retten hertil, uanset om de ikke omfattes af § 2, stk. 1.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslaget er en genfremsættelse af tidligere lignende forslag, senest fremsat i folketingsåret 1979–80 (2. samling), se Folketingstidende 1979–80 (2. samling), forhandlingerne sp. 3206 og 5659 samt tillæg A sp. 1875.

Begrundelsen for lovforslaget er først og fremmest, at folkepensionisterne efter fremskridtspartiets opfattelse bliver behandlet for dårligt af samfundet – også i økonomisk henseende. Ved for karrig folkepensionsudmåling har et flertal af partierne i for høj grad ladet særlig folkepensionisterne undgåde for deres fejlslagne politik.

For at folkepensionen ikke længere skal have karakter af ren almisse er det nødvendigt, at folketingsrådet ændrer byrdefordelingen for at klare opgaven. Fremskridtspartiet her i ændringsforslag til finansloven påvist en lang række områder, som bør prioriteres meget lavere end den foreslåede forhøjelse af folkepensionen – administrationsudgifter, lønudgifter, ulandsbistand, kulturtilskud, udenrigstjeneste, erhvervstilskud, særpensionsfordele til tidligere offentligt ansatte, boligtilskud, akademikerluksusuddannelser, honorarer og ben til

folketingsmedlemmer og andre luksusbegünstigede politikere osv. osv. Fremskridtspartiet accepterer altså ikke fordelingen af de offentlige udgifter, som fortiden har sluppet sig til, men mener, at folkepensionister relativt er forfordelte og derfor skal have forholdsvis større andel i de offentlige midler.

De offentlige udgifter falder i to hovedgrupper, nemlig dels indkomstoverførsler som for eksempel folkepension, dels udgifter, der lægger beslag på samfundets ressourcer, som ellers kunne være brugt i produktionens tjeneste.

Nærværende forslag er ved sin enkelhed direkte udgiftsbesparende.

Fremskridtspartiet foreslår en månedlig folkepension fra 1. januar 1985 på 4.000 kr. pr. person. Med de herskende prisforhold vil en folkepension af denne størrelse – godt 40 pct. af højeste nuværende arbejdsløshedstakst – ikke være rimeligt stor. De 4.000 kr. skal derfor alene opfattes som et trin på vejen henimod en anstændig folkepension, der alene kan realiseres, efterhånden som befolkningen frigør sig fra de gamle partiers traditionsbundne finanspolitik, så statsfinanserne får den fornødne bærekraft til at yde en rimelig folkepension.

Finanslovforslaget for 1984 (Anmærkninger II, side 558) skønnede, at der i 1985 som årsgennemsnit vil være 665.700 folkepensionister. 48.000 kr. til hver vil koste	31.953.600.000 kr.
For at kunne sammenligne med den af finansloven – § 15.03.31.51.04. – benyttede budgetteknik må der reduceres med beløb for beboere på plejehjem m.v., jfr. nærværende forslags § 1, 2. pkt.	1.836.000.000 kr.
Den foreslåede folkepensionsudgift bliver herefter	30.117.600.000 kr.
I finanslovforslaget for 1984 (Anmærkninger II, side 558) er anslået et 1985-folkepensionsbeløb på	21.415.000.000 kr.
angivet i januar 1983-priser. Inflationsstigningen på de 2½ år frem til midt-1985 anslås til 22 pct. eller	4.711.300.000 kr.
	26.126.300.000 kr.
For så vidt merudgift	3.991.300.000 kr.
Med det højere pensionsniveau anslås det, at de offentlige udgifter til folkepensionister i øvrigt falder med (jfr. senere bemærkninger)	500.000.000 kr.
Folkepensionen forøges altså med	3.491.300.000 kr.

i det første fulde år, hvor nærværende lovforslag kommer til at virke.

Det er ganske givet, at en stor del af dette beløb vender tilbage til staten, fordi bedre folkepensionsudbetalinger afføder større indtægter fra bl.a. forbrugsafgifter. Omvendt bevirker den forøgede årlige overførsel til folkepensionister i størrelsesordenen 3½ milliard 1985-kroner antagelig en vis nedgang i indkomstskatteprovenuet og en forøgelse af betalingsbalanceunderskuddet (gælder dog ikke i det omfang, pengene for eksempel hentes af u-landsbistanden).

Lovorslaget tilsigter ud over de konkrete forbedringer for folkepensionisterne også en let forståelig lovgivning.

I de nuværende folkepensionsparagraffer svinger størrelsen af pensionen på en måde, der er uforståelig for de fleste. En indviklet skattelovgivning samt komplicerede regler for, hvilken transbestemt hjælp efter bistandsloven pensionister i øvrigt har mulighed for at opnå, gør i alt for mange tilfælde pensionisternes forvirring omkring lovirvaret endnu større.

Alene til administration m.v. af de nuværende indviklede folkepensionsberegningsregler osv. medgår formentlig omkring 600 menneskers fulde arbejdskraft.

Dette administrationsarbejde spares, når der bliver én og kun én folkepensionssats, der ligger så højt som foreslået. Et bærende element i hele fremskridtspartiets socialpolitik er som bekendt, at socialkronerne i langt højere grad skal komme de sociale klienter til gavn i stedet for at forsvinde i administration.

Bedre bliver det selvfølgelig, hvis lovreglerne bliver nedfældet i et sprog, der er forståeligt for mange og deriblandt folkepensionister.

Det er uværdigt, at mange ældre medborgere ingen mulighed har for at sætte sig ind i paragrafjungleens mærkværdigheder og derfor ikke selv kan kontrollere, at de får, hvad der tilkommer dem.

For så vidt angår skattelovgivningen indebærer fremskridtspartiets forslag om forhøjede bundfradrag, at næsten alle pensionister meget hurtigt får total skattefrihed og befries for de bekymringer, kildeskatten påfører dem.

Den meget indviklede og uhyre uretfærdige boligskrivningslovgivning bør efter fremskridtspartiets opfattelse ophæves. Samfundsøkonomisk er den jo reelt et tilskud til forhøjet huslejeniveau. Når det drejer sig om folkepensionister, stiller forholdene sig anderledes: de er typisk ude af stand til at forege deres indtægt. Og de har ofte svært ved at flytte og omstille sig til anden bolig end de

omgivelser, hvor de måske har boet i årtier. Derfor er det her på sin plads med generelle boligydelsesregler, så pensionisten trygt kan regne med at blive boende sin tid ud i den tilvante bolig. Derfor ønsker fremskridtspartiet bevarelse af de nuværende boligydelse (lov om individuel boligstøtte, jfr. lovbekendtgørelse nr. 44 af 28. januar 1983 samt finansloven § 14.10.02.51.02.).

Med hensyn til sociale ydelser ud over folkepensionen medfører nærværende lovforslag ingen ændring i nuværende lovgivning og praksis – heller ikke vedrørende de kommunale rådighedsbeløb (jfr. finansloven § 15.03.32.), gratis sygehusophold, lægebehandling, varmhjælp, madudbringning, hjemmehjælp, plejehjem, beskyttede boliger, dagcentre, omsorgsforanstaltninger, licenstilskud, 65-billetter, tandproteser, medicin og brillehjælp, ergoterapi osv. Men rent faktisk vil nogle af disse områder nok blive noget mindre udgiftskrævende, fordi målet naturligvis er, at der bliver et folkepensionsbeløb så stort, at behovet for, at folkepensionister skal tigge om særstøtte, forsvinder. De gældende ordninger kræver stort administrativt personale, til hvem folkepensionisten på skemablanketter og på anden vis skal blotlægge sine personlige forhold. Det vil alligevel aldrig skabe retfærdighed mellem 700.000 forskelligt stillede mennesker, at der skal administreres punktvis specialordninger i stedet for, at hver selv afgør, hvad han/hun vil betale for med sine egne penge. Social indsats er bedst, når den ikke umyndiggør medmennesker, så de reduceres til sager på offentlige kontorer og institutioner.

Folkepensionen skal være ens for alle. Folketinget bør ikke gøre forskel på de ældre efter deres ægteskabelige forhold eller deres tidligere arbejde. Grundsætningen »Ens pension til alle« ligger dybt forankret i fremskridtsforbedringen af den nuværende lovgivningstilstand – naturligvis forstået på den måde, at det, som er ens, er, hvad der ydes som skatteyderbetalt pension. Enhver skal derudover kunne sikre sig større pensioner gennem frivillige forsikringsordninger eller på anden vis, når der er tale om rent fornuftige ordninger og ikke udbetalinger, der kommer fra tvangsudskrevne midler.

Selvfølgelig kan man argumentere for, at to i én husstand kan leve billigere pr. person end enligboende. Men fortsætter folketinget med at behandle folkepensionister forskelligt, er der ingen ende på rækken af opdelingskriterier, der kan argumenteres for. Det levende liv er så mangfoldigt, at det

ikke på rimelig vis lader sig presse ind i kasser formet af Christiansborgpolitikere. Hvordan f.eks. med to ældre søskende, der bor sammen, eller dem, der lever sammen uden at være gift eller endog har ladet sig skille for at få to enligpensionsindtægter?

Derfor medfører lovforslaget, at der ikke længe er straf på ægteskabet, men at alle borgere – enlige såvel som gifte – betragtes som ligeværdige også i pensionsspørgsmål. Tiden er for længst løbet fra ikke at betragte gifte som økonomisk helt selvstændige personer. Også socialdemokratiet, venstre, centrum-demokraterne og venstresocialisterne vil principielt have samme pension for gifte og ugifte, se Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 5000, 5009, 5022, 5035 og 5068. Disse partier udmønter blot ikke i præcise lovforslag det, som de går og taler om i valgkampen. Næsten det samme kan siges om det konservative folkeparti og kristeligt folkeparti, se Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 5032 og 5058.

Det er uanstændigt og usolidarisk, at folketingsflertallet indtil nu har givet seks-otte gange så meget i pension til ministre, kontorchefer og universitetsprofessorer som til bagere eller lagerarbejdere. Men så sent som den 18. januar 1983, se Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 4267, bekræftede alle de andre mod fremskridtspartiets stemmer, at de ikke vil gå med til, »at offentligt finansieret pension skal være ens for alle borgere uanset deres position i samfundet, når de har opnået pensionsalderen«.

Ifølge lovforslaget udbetales folkepensionen uden forudgående ansøgning herom, da det er en ret, man automatisk opnår, når pensionsalderen er nået.

I lovforslaget er ikke medtaget nogen paragraf om ophævelse af ældre lovgivning. En sådan bør udformes som ændringsforslag under behandlingen i folketinget, hvis denne tilsiger, at der er et flertal for endeligt at gennemføre fremskridtspartiets her foreliggende klare og enkle forslag om forbedret og ensartet folkepension. Foretrækkes en særlig lov om ophævelse eller ændring af de regler, der bliver overflødige eller må ændres, medvirker fremskridtspartiet naturligvis også gerne hertil.

Forholdene stiller sig helt forskelligt alt efter om det drejer sig om folkepensionister eller andre som for eksempel invalidepensionister. Man bør derfor – som tilfældet har været siden 1965 (senest lovbekendtgørelse nr. 436 af 9. september 1983) – have en særlig folkepensionslov og ikke sammenkrive reglerne herfor med reglerne på helt andre

områder, som regeringen har foreslået ved lovforslag nr. L 18 af 7. februar 1984 om social pension.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1, 1. pkt.

1) Forslagsstillerne sigter efter, at der på 4.000 kroners-niveauet skal være ro om folkepensionens størrelse fra 1. januar 1985 til 31. december 1985.

Pensionsbeløbet for 1986 fastsættes ved lov i god tid før januar 1986, så stigningen afpasses efter den økonomiske situation. Således tænkes pensionsbeløbet ændret én gang årligt. Det er forslagsstillernes ønske, at dette vil komme til at resultere i yderligere betydelige pensionsstigninger fremover. En sådan glidende opskrivning af folkepensionens realværdi er klog, blandt andet fordi det modsvarer en glidning i folkepensionistgruppens sammensætning. De, som er født i sidste århundrede, er opdraget til yderste sparsommelighed og har derfor ofte kunnet slå sig til tåls med pensionsbeløb på et eksistensminimum. Efterhånden bliver folkepensionisterne imidlertid folk, som har været vænnede til højere levestandard, og mennesker, der – som følge af sundhedsvæsenets enorme fremskridt – også har evne til at gå løs på livets glæder på en helt anden pengekrævende måde.

I den næste snes år vil gruppen af over 66-årige vokse med ca. 6.000 om året. Mens antallet af personer på 67 år og derover i 1978 var 18,6 pct. af de 17-66-årige, bliver det 20,7 pct. i 1993.

For at det stadigt stigende antal folkepensionister kan få udbetalt stadigt stigende månedsbetøb pr. person fra statskassen, bliver det nødvendigt, at folketingsflertallet – også i handling – bringes til at fatte, at betingelsen ikke alene er god vilje, men også økonomisk evne for statskassen. En lytten til fremskridtspartiets mange besparelsesforslag vil resultere i muligheden for at genskabe den sunde og stærke danske økonomi, der er forudsætningen for, at vore ældre ikke fortsat skal spises af med utidssvarende pensioner.

Fremskridtspartiet er imidlertid ikke noget alt-eller-intet-parti. Partiet vil derfor stemme for alle skridt i retning af en forhøjet folkepension, selv om forhøjelsen ikke har det omfang, som det helst ser. Tilsvarende vil det aktivt deltage i kommende beslutninger, der forbedrer folkepensionisternes kår. Nærværende lovforslag præciserer partiets principielle holdninger.

2) Ved folkepensionsudmålingen ses aldeles væk fra anden indtægt eller formue. De nuværende beregninger af folkepension er ofte overfølsomme for indkomststigninger. Påtager pensionisten

sig et stykke arbejde, bliver han let til nar ved at blive trukket i skat og ved pensionsnedsættelse i skrigende misforhold til, hvad han tjener på sin indsats. Dertil kommer ofte tab af boligydelse og hjemmehjælpstilskud og anden offentlig hjælp. Trækket manifesterer sig endda ofte på vilkårlige tidspunkter – måske længe efter, at den ældre har måttet opgive arbejdet. Lovgivningsfinesser og skemauforståeligheder er samfundssygdomme, som må bekæmpes overalt. De gør den enkelte borger til afhængighedsperson af offentligt ansatte i stedet for, at de offentligt ansatte skulle være enkeltborgerens tjenere.

Den, der skaffer sig ekstra arbejdsindtægter, gør samfundsmæssig gavn i en tid, hvor Danmarks problem er, at der bestilles alt for lidt her i landet. Samfundet bør derfor opmuntre alle – også pensionister – til at bestille mere og ikke straffe dem for at bidrage til forøgelse af nationalproduktet og dermed for mulighederne for tilbagebetaling af landets gæld og forbedring af velstand og velfærd.

Alle ved, at de gældende regler får mange pensionister til at skjule for myndighederne, at de tjener penge ved siden af.

Heller ikke de, der har fuldtidsbeskæftigelse ved siden af folkepensionen, bør rammes. Det er i øvrigt også meget svært at udskille dem. Både fordi man skifter mellem mindre og mere arbejde, og fordi der er alle afskygninger mellem deltids- og fuldtidsarbejde. (Ifølge Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 5009, skal det dreje sig om knap 25.000 folkepensionister, som har fuldtidsbeskæftigelse).

Ud fra den grundopfattelse, at folkepensionen ikke bør baseres på at skulle dække et eksistensminimum, men derimod være den ret, den enkelte har oparbejdet i forhold til samfundet, ønsker fremskridtspartiet derfor ophævelse af den den 16. oktober 1982 med folkepensionslovens vedtagne § 6 indførte diskrimination mod 67-69-åriges arbejde.

Den, der for eksempel i 1950'erne har sparet op på bankbøg i stedet for at bruge rub og stub, er blevet straffet mere end rigeligt af skat og inflation.

Hvorfor skal man så nu på ny specielt genere de såkaldt rige gamle?

Samme pensionsbeløb til alle har også den psykologiske fordel, at den ene pensionist ikke længe misunder sin nabo for i folkepension at få 122 kr. mere, end han selv modtager. Den slags undgås, når alle får udbetalt 4.000 kr. om måneden og altså ingen mindre end andre. Klarhed og enkelhed er altid en lovgiverdyd. Men i forhold til de

700.000 ældste i befolkningen er det af ganske overordentlig stor vigtighed at blive befriet for gældende pensionstillægsopgørelsesregler, der er en skamlet på dansk lovgivning. Nok har der været kæmpet med problemet i årtier. Alligevel måtte socialministeren så sent som i Folketingstidende 1982-83, forhandlingerne sp. 4260, indrømme, at »en pensionist (kan) have en ekstrainkomst på 10.000-15.000 kr. om året og få mindre ud af det end den, der overhovedet ingenting har«.

Da samme socialminister var i opposition, var han medforslagsstiller til lovforslag nr. L 100 af 15. marts 1977 (se Folketingstidende 1976-77 (2. samling), forhandlingerne sp. 666 og 2236 samt tillæg A sp. 3395) om, at ekstraintægter ikke på nogen måde skal beskære folkepensionen. Han var her i selskab med bl.a. den nuværende statsminister. Fordi man kommer i regering, behøver man dog ikke være på vild flugt fra de rigtige tanker, man hidtil har forfægtet som ansvarligt folketingsmedlem.

Til § 1, 2. pkt.

Folkepensionister, der indlægges på plejehjem m.v., betaler i idealsamfundet selv herfor og bevarer til gengæld deres fulde pension. Enhver tanke i så henseende er imidlertid ikke realiserbar, i alt fald ikke i de nærmeste årtier. Derfor tvinges vi til i nogle år endnu at opretholde det hidtidige princip om, at de pågældende får nedsat deres pension til et lommepengebeløb.

Ved udformningen af reglerne herom ønsker fremskridtspartiet, at folkepensionisten modtager sin fulde pension i indlæggelsesmåneden og herudover i de følgende 6 måneder. Visitation til plejehjem modsvarer ikke indlæggelse. Efter 6 måneders periodens ophør udbetales alene lommepenge. Særforsorgsinstitutioner og fængsler (men ikke sygehuse) ligestilles med plejehjem. Også varetægtsfængsling bør tælle med, idet der ved så lang en frist som 6-7 måneder typisk vil rammes rigtigt ved at sidestille varetægt med straf i denne relation.

For at skabe tryghed og sikkerhed hos pensionisten er lommepengeområdet således klart og firkantet afgrænset i fremskridtsforslaget på en måde, der giver rummeligere frist til afvikling af egen lejlighed og andre forpligtelser.

Der bliver altså flere folkepensionister på fuld takst (de 4.000 kr.).

For 1985 foreslås en månedlig lommepengeydelse på 600 kr. Da gennemsnitstallet omfattet af ordningen forventes at blive 45.000 pensionister, er

fradragsbeløbet foran i de almindelige bemærkninger opgjort som 45.000 multipliceret med 3.400 kr. månedligt (40.800 kr. årligt).

Beløbet bliver selvsagt mindre i det omfang, fremskridtspartiet får gennemført sine forslag om, at de ældre (og de handicappede) kan blive i eget hjem, så længe de selv ønsker det, gennem forbedret hjemmehjælp (også om aftenen og i weekenden), bedre kollektivboliger og »datterløn« til den pårørende, der i hjemmet vil passe en gammel far eller mor (lovforslag nr. L 183 af 13. marts 1979, se Folketingstidende 1978-79, forhandlingerne sp. 6318 og 8356 samt tillæg A sp. 3183).

Til § 2, stk. 1

Til nr. 1

1) En virkelig god anvendelse af skatteyderpenge er at give den, der har puklet i årtier, økonomisk mulighed for at nyde nogle gode år, før helbredet begynder at skrante.

Forslag om at nedsætte den almindelige folkepensionsalder fra de nuværende 67 år nyder derfor fremskridtspartiets største sympati.

Men fremskridtspartiet har ikke noget at have sympatien i. Det er særdeles beklageligt, at en generel nedsættelse af pensionsalderen er uforsvarlig på nuværende tidspunkt. Dette er ikke fremskridtspartiets skyld. Det er konsekvensen af den hidtil førte politik med dens store underskud, der viser, at dansk produktion er for lille. Og når vi skal producere mere for at undgå fremtidig gældsætning og for at tilbagebetale med rente og renters rente de 180 milliarder kroner, vi allerede netto skylder udlandet, skal der bestilles mere i Danmark. Derfor er tiden ikke til, at flere aldersklasser får lov til at gå tidligere på pension.

Socialministerens svar på folketingets socialudvalgs spørgsmål 1 ad L 97 af 5. december 1978 oplyste, at en pensionsaldernedsættelse til 65 år i 1980 ville koste skatteyderne 1,4 mia kr. (før skat). Dette beløb er i sig selv ikke afskrækkende. Men for at vi kan blive udlandsgælden kvit, er det nødvendigt, at alle, som kan arbejde, også pukler på med at skabe den fornødne produktion. Her har vi den afgørende bremse, der hindrer, at vi kan nedsætte den almindelige pensionsalder. Den fornødne samfundsøkonomiske baggrund for lavere pensionsalder end 67 år foreligger først, når vor valutastilling over for udlandet kommer op på en reservekapital i form af nettotilgodehavender svarende til ca. 10 pct. af nationalproduktet (det anslås til ca. 580 mia kr. for 1985).

Personer under 67 år, der er uarbejdsdygtige af den ene eller anden grund, skal naturligvis have offentlig hjælp. Denne bistand hører blot ikke under folkepensionslovgivningen. Nærværende lovforslag berører derfor ikke disse personer.

Dette sker ud fra den principielle opfattelse, at folkepension skal være en ret, man opnår ved at komme i en bestemt alder, ikke en ydelse, man skal søge om for at kunne opretholde livet. Da forslagsstillerne er klar over, at der for mange er behov for førtidspensionering eller en hjælp i en kortere eller længere periode, inden folkepensionsalderen indtræder, har fremskridtspartiets finanslovbudgetter taget hensyn til, at det er en nødvendighed med rigelige midler til brug for invalidepensionstildelinger samt trangsbestemt hjælp af mere eller mindre permanent karakter.

Gældende lovs kriterium er desværre ikke altid, at de pågældende ikke magter at udføre arbejde. Socialdemokratiet fik jo SV-regeringen til at kvitte sig for de mange valgfondsbidrag, fagbevægelsen gav til socialdemokratiet, ved, at skatteyderne som vederlag er kommet til at betale milliardbeløb til den efterlønsordning, hvis hovedbetingelse er, at man har betalt fagligt kontingent gennem en årække.

Et sådant misbrug vendte fremskridtspartiet sig naturligvis imod (se nærmere herom bl.a. Fremskridt 1978 - 10, side 5).

Efter fremskridtspartiets mening skal de, som én gang er gået på efterløn, bevare deres efterlønsrettigheder fuldt ud også i fremskridtssamfundet, men loven bør lukke for tilgang af fremtidige efterlønsansøgere.

2) På linje med skattelovens grundprincip findes det rigtigt ikke at knytte folkepensioniststatus til indfødsret, men til, om man er indlevet i det danske samfund på det tidspunkt, hvor pensioneringen bliver aktuel.

Til nr. 2

Der henvises til den nordiske konvention af 5. marts 1981 om social tryghed, til EF-forordning nr. 1408 af 1971 og til Danmarks tosidede socialforsikringsoverenskomster. Af disse sidste er den ældste traktaten med Schweiz (fra 1954). Den er nu ændret fra 1. december 1983. I 1976 indgik vi aftale med Tyrkiet, i 1977 med Jugoslavien og i 1982 med Pakistan. Der er færdigforhandlet aftaler med Marokko og Spanien og forestår aftaler med Østrig og Israel. Fremskridtspartiet er imod denne udvikling og besnæres ikke af, at regeringen besmykker dette spil med danske skatteyderes penge med betegnelsen »social eksport« (Folketingstiden-

de 1979-80 (2. samling), forhandlingerne sp. 8678 og 8679).

Til § 2, stk. 2

Folkepensionisten skal trygt kunne påregne, at den én gang erhvervede pensionsret ikke under nogen omstændighed går tabt, så længe han er i live, hverken som følge af straf, flytning til udlandet eller andet.

Statens provenutab herved er af ringe betydning sammenlignet med, at en 100 pct. klar og undtagelsesfri regel er det eneste, som kan hindre bekymringer på dette område. Flytter for eksempel en folkepensionist til De canariske Øer, vil klimaet her ofte give ham bedre helbredstilstand, og det skal man kun glæde sig over. De danske skatteydere undgår tilmed at skulle yde vedkommende varmemhjælp og andre ekstraydelser ud over folkepensionen.

Når stk. 2 ikke gælder for udlændinge, skyldes

det, at fremskridtspartiet af statsfinansielle grunde og af hensyn til risikoen for, at Danmark virker som en wienerbrødsbutik på en flok hvepse, ikke i den nuværende situation vil være med til at udvide danske skatteyders forpligtelser ud over det absolut uundgåelige for, at vi kan overholde vore internationale forpligtelser.

Til § 3

§ 2 strammer kravene noget (bopælstid m.v.) i forhold til gældende lov. Herefter fører billighed til, at de, der allerede får udbetalt folkepensionsydelser, ikke skal berøves disse. På den anden side vil de pågældende ikke efter 1984 få reguleret størrelsen af deres folkepension efter dyrtid, velstandsudvikling eller andet.

§ 3 angår også de tilfælde, hvor personer, der den 31. december 1984 er omfattet af § 1, 2. pkt., efter hidtil gældende regler har ret til mere end 600 kr. månedligt.